

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 228/2566

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุดโจทก์ นาง ส.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4

ย่อ / หลักกฎหมาย

ศาลนำเรื่องการวางเงินชำระหนี้บางส่วนของจำเลยมาพิจารณาประกอบเป็นเหตุบรรเทาโทษและลดโทษให้แก่จำเลย เท่ากับจำเลยได้รับประโยชน์จากการวางเงินดังกล่าวแล้ว ซึ่งการวางเงินของจำเลยก็เจตนาเพื่อชำระหนี้ตามเช็คให้ผู้เสียหายมารับไป และเมื่อผู้จัดการมรดกผู้เสียหายแสดงความประสงค์ขอรับเงินดังกล่าวแล้ว จำเลยย่อมไม่มีสิทธิที่จะขอถอนเงินที่วางไว้ต่อศาลชั้นต้นคืน

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องจากโจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4 จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำคุก 4 เดือน บวกโทษจำคุก 2 เดือน ที่รอการลงโทษไว้ในคดีก่อน รวมเป็นจำคุก 6 เดือน ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน จำเลยฎีกา ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา วันที่ 12 กันยายน 2561 จำเลยยื่นคำร้องขอวางเงิน 300,000 บาท ต่อศาลชั้นต้นเพื่อขอใช้ค่าเสียหายแก่ผู้เสียหาย ศาลชั้นต้นสั่งให้ส่งคำร้องให้ศาลฎีกาพิจารณา วันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2563 ผู้จัดการมรดกผู้เสียหายยื่นคำร้องขอรับเงินชดเชยค่าเสียหาย วันที่ 23 มิถุนายน 2563 ศาลฎีกาพิพากษาแก้โทษจำเลยเป็นจำคุก 2 เดือน บวกโทษจำคุก 2 เดือน ที่รอการลงโทษไว้ในคดีก่อน รวมเป็นจำคุก 4 เดือน วันที่ 24 มิถุนายน 2563 ศาลชั้นต้นมีคำสั่งในคำร้องขอรับเงินชดเชยค่าเสียหายของผู้จัดการมรดกผู้เสียหายฉบับลงวันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2563 ว่า ศาลฎีกามีคำพิพากษาแล้ว จึงอนุญาตให้ผู้จัดการมรดกผู้เสียหายรับเงินได้ วันที่ 10 กรกฎาคม 2563 จำเลยยื่นคำร้องคัดค้านการขอรับเงินของผู้จัดการมรดกผู้เสียหาย และขอรับเงิน 300,000 บาท ที่วางไว้ต่อศาลคืน ศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่า ศาลฎีกานำเงินค่าเสียหาย 300,000 บาท ที่จำเลยวางไว้มาวินิจฉัยแล้ว และมีคำพิพากษาและคำสั่ง ไม่มีเหตุให้ศาลชั้นต้นแก้ไขเปลี่ยนแปลงคำสั่งศาลฎีกา จึงให้ยกคำร้อง จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน จำเลยฎีกา ศาลฎีกาตรวจสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่ามีเหตุที่จะต้องสั่งคืนเงิน 300,000 บาท ที่จำเลยวางไว้ต่อศาลชั้นต้นในระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกาให้แก่จำเลยหรือไม่ เห็นว่า จำเลยไม่มีบันทึกหรือพยานหลักฐานใด ๆ ที่เป็นข้อตกลงกับผู้เสียหายว่า ผู้เสียหายตกลงด้วยกับการยอมรับเงิน 300,000 บาท แล้วจะถอนคำร้องทุกข้อให้แก่จำเลย คงมีแต่จำเลยที่เป็นฝ่ายกล่าวอ้างเพียงฝ่ายเดียวเท่านั้นว่ามีข้อตกลงดังกล่าว กรณีจึงฟังไม่ได้ว่า ผู้เสียหายมีข้อตกลงในการถอนคำร้องทุกข้อที่จะทำให้การชำระหนี้แก่ผู้เสียหายเป็นการพ้นวิสัยที่จะต้องคืนแก่จำเลยผู้วางชำระหนี้ แต่การวางเงินของจำเลยดังกล่าวตามพฤติการณ์แล้วสอดคล้องกับการที่จำเลยฎีกาขอให้ศาลฎีกาการลดโทษให้แก่จำเลยและเมื่อปรากฏว่าศาลฎีกานำเรื่องการวางเงินชำระหนี้บางส่วนของจำเลยมาพิจารณาประกอบเป็นเหตุบรรเทาโทษและลดโทษให้แก่จำเลย เท่ากับจำเลยได้รับประโยชน์จากการวางเงิน 300,000 บาท ดังกล่าวแล้ว ซึ่งการวางเงินของจำเลยก็เจตนาเพื่อการชำระหนี้ตามเช็คให้ผู้เสียหายมารับไป และการที่ผู้จัดการมรดกผู้เสียหายแสดงความประสงค์ขอรับเงินดังกล่าวแล้ว จำเลยย่อมไม่มีสิทธิที่จะขอ

ถอนเงินที่วางไว้ต่อศาลชั้นต้นดังกล่าวคืนไปได้อีก ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามาชอบแล้ว ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

พันธุ์เลิศ บุญเลี้ยง · ชาญณรงค์ ปราณจิตรต์ · เอกวิทย์ วัชชวัลคุ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/228/2566>